

Hồi Thứ Mười Bảy

BỘN KIỀU GIA ÂM HỒN BẤT TÁN

NHỮNG TÌNH SỬ LUY BAO ANH HÙNG

Trao cho tiểu nhị một ít bạc vụn, Hồng Bảo Kỳ

- Chỗ này sẽ thuộc về nhân huynh nếu cho đệ biết từ đây muốn đi đến Minh Nhiên cốc thì theo lối nào thuận tiện nhất.

Gã tiểu nhị hơn hờ cất nhanh tất cả vào bọc áo:

- Khách quan hỏi đúng người rồi. Nhưng dù sao, vì sự độ lượng của khách quan, có điều này tiểu nhân không thể không nói. Minh Nhiên cốc là nơi tuyệt nhiên không thuận tiện nếu khách quan muốn du sơn ngoạn thủy. Nhưng đó là tùy khách quan. Còn đường đi thì như thế này.

Gã rất tận tình, chỉ vẽ cho Hồng Bảo Kỳ rất cặn kẽ. Thuận miệng, Hồng Bảo Kỳ hỏi thêm:

- Địa hình ở đấy như thế nào mà khiến nhân huynh bảo rằng chẳng thuận tiện?

Gã nhún vai:

- Là nơi dễ đến nhưng khó về. Nhưng không hề vì lam sơn chướng khí hay các dã thú hung hãn, mà bởi tất cả là một bãi lầy, bất luận thú nào dù lớn dù nhỏ, hễ sơ ý sa chân xuống đều bị kéo chìm chết mất xác. Vì thế ở đây ít ai còn nhớ đến ba chữ Minh Nhiên cốc. Trái lại, nó đã được đổi thành Bán Nhật Tử Bán Dạ cốc.

Hồng Bảo Kỳ ngạc nhiên, vội lấy ra một ít bạc vụn nữa:

- Xin tặng cả cho nhân huynh. Nhưng thế nào lại gọi là Bán Nhật Tử Bán Dạ?

Gã tiểu nhị thêm hơn hờ:

- Minh Nhiên cốc gồm hai địa hình liền kề nhau. Tuy không có địa giới rõ rệt nhưng tựu trung có thể phân định, phần ở ngoài vì có nền đất cứng nên được gọi là Bán Nhật. Cũng có nghĩa nửa này của Minh Nhiên cốc là phạm vi khó có thể gây nguy hiểm đến sinh mạng, tạm ví như phân nửa của một ngày được vầng dương soi sáng, khiến nhân sinh vui thú với các cách sống thường nhật. Nửa còn lại của Minh Nhiên cốc là vùng đầm lầy, khó phân biệt lắm,

chỉ biết hễ đặt chân vào là mười phần chắc chết đến chín. Vì thế được ví như bầu trời đêm, gọi là Tử Bán Dạ. Khách quan có còn hỏi gì nữa chẳng?

Cười hài lòng, Hồng Bảo Kỳ đứng lên:

- Không còn. Xin đa tạ, không chỉ vì một bữa ăn no đến căng bụng mà còn vì những lời chỉ giáo. Cáo từ.

Toan bước ra khỏi phạm điểm, Hồng Bảo Kỳ chợt nghe gã tiểu nhị nói với theo:

- Ở gần cuối trấn có một nơi khách quan nên tìm đến. Rất có lợi nếu khách quan không muốn bị sảy chân, mất mạng ở Tử Bán Dạ. Xin hãy hỏi lão Lục Xảo. Ở đây ai cũng biết.

Hồng Bảo Kỳ cứ đi thẳng, không ừ hử, có thể vì không nghe rõ lời dặn của gã. Hướng hồ ở xung quanh lúc đó có khá nhiều người qua lại, tiếng ồn ào huyên náo cũng lắm. Giả như Hồng Bảo Kỳ không nghe thấy thì cũng phải thôi.

Vì thế, Hồng Bảo Kỳ vẫn thẳng đường mà đi, không hề tỏ dấu hiệu là muốn hỏi thăm để tìm một lão Lục Xảo nào đó.

Càng ra ngoài trấn thì người qua kẻ lại càng thưa dần. Cuối cùng, hầu như chỉ còn lại hai khách bộ hành vì ngẫu nhiên có cùng hướng đi nên vẫn nện gót nối bước theo sau Hồng Bảo Kỳ cách một khoảng xa xa.

Đến một quãng đường vắng có một chỗ rẽ nhỏ hẹp, Hồng Bảo Kỳ dừng đỉnh lách vào.

Rồi đến hai khách bộ hành nọ, ắt cũng lại vì ngẫu nhiên vẫn cùng hướng đi, nên thân nhiên rẽ theo.

Ngờ đâu, vừa rẽ vào, cả hai đồng ngơ ngác nhìn nhau, cùng hỏi khe khẽ:

- Mất rồi?!

- Há lẽ hấn từ lâu đã phát hiện chúng ta?

Sau đó, nhanh nhẹn đưa mắt ra hiệu cho nhau, một nhân vật bảo:

- Để ta đến chỗ lão Lục xem sao. Phần người thử tiếp tục tìm hấn. Đừng ngại, với bản lĩnh của hấn người cứ thế tha hồ. Ta đi đây.

Một bỏ đi, một còn lại thì ngang nhiên đi sâu thêm vào ngõ cụt, bởi ở xung quanh và phía trước chỉ là những vườn cây bỏ hoang, cỏ dại mọc xanh um và đầy đặc.

Từ một trong những lùm cỏ đầy đặc và ẩn khuất ấy chợt có tiếng Hồng Bảo Kỳ gắt khe khẽ:

- Ai vậy? Đừng vào nha. Hoặc nếu muốn ngủi thối thì tùy.

Nhân vật đang đi rảo phía ngoài liên tùm tùm cười:

- Người ăn cho lắm vào. Nói thật nha, lúc ở phạm điểm bọn ta thấy người ăn khiếp thật. Chẳng khác gì những kẻ bị bỏ nhện đói nhiều ngày. Nào, có bao nhiêu thứ bần thì trút mau đi. Sau đó ta sẽ tiễn người vào nơi mà đời người nhất định phải một lần đặt chân đến.

Từ khi ấy, nhân vật ở ngoài tịnh không còn nghe bất kỳ âm thanh nào của Hồng Bảo Kỳ. Nhưng vì cũng chẳng phát hiện một động tĩnh nào dù nhỏ nên nhân vật nọ vẫn an tâm, tin quyết rằng Hồng Bảo Kỳ chẳng thể lén bỏ đi đâu mà không tạo ra tiếng động, tự cáo giác hành tung cho người chờ ở ngoài phát hiện.

Nhưng sau khi đã chờ quá lâu, nhân vật nọ hết nhẫn nại vội chạy luôn vào.

Ở một cội cây, gần sát gốc, nhân vật nọ phát hiện có những chiếc lá, khô có xanh có được ai đó xếp thành hai chữ “tạm biệt”.

Hóa ra Hồng Bảo Kỳ đã lén tẩu từ lâu, nhất định chỉ vào lúc nhân vật nọ vì mãi nói nên khó thể phát hiện các tiếng động nhỏ. Nhân vật nọ tự giận thân, đành hậm hực chui trở ra.

Sau một thoáng ngẫm nghĩ, nhân vật nọ vội quay trở lại thị trấn, hỏi và tìm chỗ lão Lục Xảo nào đó.

Quả nhiên hỏi rất dễ và tìm cũng rất dễ, vì lão Lục Xảo là một tay liệp hộ đã ngoài năm mươi, chuyên nghề săn bắt đủ loại thú rừng. Do đã cao niên, lão quay sang nghề chế tác đủ các loại bẫy, rất sẵn lòng và toại nguyện nếu có cơ hội nhượng các thứ bẫy cho bất kỳ ai có nhu cầu và cần đến tay nghề tinh xảo của lão.

Gian nhà của lão Lục Xảo tuy nhỏ nhưng khá kiên cố, một bằng chứng nói lên phẩm chất tinh xảo của chủ nhân trong việc chế tác các vật dụng cần thiết.

Nhân vật nọ đứng ngoài, vừa nhìn vừa gọi vọng vào:

- Lão Nhị! Làm gì mà lâu vậy? Hãy mau ra đây. Hay là vẫn chứng nào tật ấy, một ngày không động thủ giao chiêu là không chịu được, đúng không? Nếu vậy, hãy hạ thủ quách cho xong. Còn phải đến Minh Nhiên cốc nữa. Ta sơ ý để tiểu tử tẩu mất rồi. Nhanh lên nào, lão Nhị!

Từ trong nhà, có tiếng của Hồng Bảo Kỳ cười và nói vọng ra:

- Chư vị không phải đến Minh Nhiên cốc. Mà này, sao các hạ đến muộn vậy? Làm cho tại hạ ở đây chờ lâu quá. Các hạ thật vô dụng. Hà hà...

Giận dữ, nhân vật nọ bật lao vào:

- Dám hí lộng ta, tiểu tử người phen này đừng mong thoát...

“Vù...”

Nhưng hai chân của nhân vật này vừa đặt vững trên nền nhà thì bất đồ bị một lực thật đột ngột tóm chặt lấy và giật ngược lên cao.

“Bộp! Vù...”

Tỉnh ngộ ra thì đã muộn và lúc này, nhân vật nọ đã bị một vòng dây cột xiết hai chân vào nhau, đồng thời còn bị rút ngược lên cao, khiến cho đầu của hắn theo đà quay quật chúc ngược xuống, nện luôn vào nền nhà.

“Bốp!!”

Hồng Bảo Kỳ từ góc nhà tiến nhanh ra, tươi cười nói với một lão nhân đầu bạc trắng cũng đang rề rề bước ra từ góc nhà bên kia:

- Lão trượng tiên lượng thật chuẩn xác. Lực nện vừa đủ để làm đối phương ngất lịm, chưa đến nỗi mất mạng. Phần này để tiểu bối lo, nhất định không để lão trượng gặp phiền toái với quan phủ địa phương.

Vừa nói, Hồng Bảo Kỳ vừa điểm huyết nhân vật nọ, tiếp đó gỡ bỏ sợi dây và để nhân vật nọ rơi nằm dài trên đất.

Toan quay lại thì ngờ đâu đến lượt Hồng Bảo Kỳ cũng bị điểm huyết. Diễn biến ngoài sức tưởng tượng khiến chàng vội kêu:

- Lão trượng hãy chạy mau đi! Tên lúc nãy đã tỉnh lại. Chạy mau đi lão trượng!

Vẫn rề rề, lão nhân đầu bạc chậm chậm đi vòng về phía trước mặt Hồng Bảo Kỳ:

- Há lẽ người không đủ mẫn tiệp để nhận biết chính lão phu điểm huyết người? Đừng kinh ngạc và cũng đừng gây kinh động, chỉ vô ích. Trái lại, người cứ thư thả đáp từng câu hỏi của lão phu. Thoạt tiên, hãy nói đi, người đến Minh Nhiên cốc để làm gì?

Lại một diễn biến nữa ngoài sức tưởng tượng, Hồng Bảo Kỳ vụt biến sắc:

- Lão đã bị Kiều gia thu phục? Khá lắm, Hồng Bảo Kỳ này cam bại vì tâm cơ mưu trí quả không bằng Kiều gia. Vậy muốn giết cứ giết, chớ phí lời.

Bạch phát lão nhân vẫn rề rề, chợt đưa tay chỉ cho Hồng Bảo Kỳ nhìn vào một vật ở trong góc nhà:

- Người có thấy chiếc bẫy đó không? Do lão phu tự chế tác đấy. Công dụng của loại bẫy đó là một khi tóm được chân của bất kỳ loài mãnh thú nào thì dù vùng vẫy đến mấy cũng đừng mong thoát. Trái lại, hai vòng bán nguyệt ở hai cạnh bẫy cứ từ từ xiết vào nhau, thoạt tiên chỉ cứa đứt da, sau mới dần

phạm vào thịt, xiết đến tận ống xương chân. Và cuối cùng, nếu bọn liệp hộ chẳng kịp đến để tháo bẫy ra, dĩ nhiên trước đó phải hạ sát con thú mắc bẫy thì hai vòng bán nguyệt vị cứ tiếp tục xiết, nhất định sẽ nghiền vỡ xương chân. Đau kinh khủng lắm! Người có muốn thử chẳng? Lão phu đây rất sẵn lòng cho người toại nguyện.

Chỉ nghe tả thôi, Hồng Bảo Kỳ cũng tự mừng tượng nỗi đau sẽ là như thế nào nếu ưng thuận để bạch phát lão nhân dùng thủ loại bẫy bá đạo ấy. Tuy nhiên, khi toan mở miệng lên tiếng thì vì trong nhà lúc này đích thực có đến hai kẻ cùng ngất lịm như nhau – là hai nhân vật từng lén bám theo Hồng Bảo Kỳ - nên có một tên bắt đầu bật rên do đang dần hồi tỉnh.

Bạch phát lão nhân lập tức phát xạ một tia chỉ kinh, dùng thủ pháp cách không điểm vào một huyết đạo nào đó của tên vừa chực tỉnh, miệng nói:

- Lúc nãy tiểu tử người xuất thủ cũng khá. Chỉ tiếc, một là chưa đủ hỏa hầu khiến tên này khó thể ngất lâu, hoặc là người chẳng đủ nhẫn tâm để hạ thủ nặng tay hơn. Vì thế, để lão phu thay người thực hiện nốt. Cũng là một cách để người tự minh bạch, đối với lão phu đừng toan giở bất kỳ trò gì. Trái lại, phải thật ngoan ngoãn và dễ bảo. Nhược bằng bất tuân thì chỉ thế này là người mất mạng...

“Viu... Phập!”

Tên nọ vụt giật nảy người lên, sau đó hoàn toàn nằm im bất động.

Hồng Bảo Kỳ vừa khiếp đảm vừa hoang mang:

- Lẽ nào lão không phải là người của Kiều gia? Vậy lão là ai? Có can hệ gì với Tịch Sơn môn hay Thần Ứng bang? Vì hai tên này nhất định chỉ là thủ hạ của Kiều gia.

Bạch phát lão nhân thoáng bĩu môi, ra ý muốn nói, thứ tiểu tử như người mà đáng để cho Kiều gia xuất lực đối phó ư?

Hồng Bảo Kỳ đành thổ lộ:

- Không chỉ Kiều gia, mà từ lâu nay cả Tịch Sơn môn và Thần Ứng bang vẫn luôn truy sát văn bối.

Lão hừ nhạt:

- Nói đi, vì sao Kiều gia truy sát người? Nhất là nhờ đâu người quả quyết hai kẻ vô dụng này đích thực do Kiều gia sai phái đến?

Hồng Bảo Kỳ chỉ đáp một nửa:

- Vừa khi đi vào thị trấn, văn bối nhờ cảnh giác nên phát hiện bị hai tên này theo dõi. Và để minh bạch bọn chúng là ai, văn bối tương kế tựu kế, vờ như chẳng biết gì, cứ thản nhiên đi vào một phạn điểm. Nhờ đó, lúc đang

dùng bữa, vẫn bối vì cố ý lắng nghe nên có một thoáng chột phát hiện chúng bàn bạc với nhau, không biết nên kết liễu hay chỉ cần chế ngự và đưa vẫn bối về phục bả. Trong ba thế lực mà vẫn bối vừa đề cập thì ngoại trừ Kiều gia, kỳ dư hể Tịch Sơn môn hay Thần Ứng bang nếu phát hiện đều chỉ muốn kết liễu vẫn bối ngay. Đó là nguyên do khiến vẫn bối quả quyết chúng là thủ hạ của ai.

Bạch phát lão nhân gật đầu, đoạn thân tốc điểm loạn vào nhiều huyết đạo khác của tên mới rồi đã bị Hồng Bảo Kỳ điểm huyết.

Hành động của lão khiến Hồng Bảo Kỳ sững sờ:

- Lão cũng vận dụng được thủ pháp điểm huyết độc môn của Tịch Sơn môn? Nhưng thủ pháp của lão cao minh hơn bội phần. Lẽ nào lão chính là Môn chủ Tịch Sơn môn?

Lão gất:

- Chớ nói nhảm. Vả lại, người có tư cách gì mà dám hỏi ngược lão phu? Bây giờ thì mau nói tiếp, Tịch Sơn môn vì sao truy sát người? Nhưng nhớ, đừng mong bịa chuyện dối gạt lão phu, nhất là qua thủ pháp điểm huyết của người lúc này, ta đã rõ xuất xứ sư môn của người là thế nào. Nói!

Hồng Bảo Kỳ cũng giận dữ gất lại, bất chấp hậu quả:

- Ta đã sơ ý rơi vào tay lão, bất quá chỉ mất mạng là cùng. Vậy muốn giết cứ giết, thay vì giả vờ làm như không biết Tịch Sơn môn tại sao truy sát ta. Còn nữa, nếu biết thế này, phải chi trước kia ta đừng giao hoàn Phích Lịch Bổng Thiên Lô. Càng nghĩ lại ta càng thêm ân hận!

Lão giật mình:

- Người vừa nói gì? Phích Lịch Bổng Thiên Lô mà lại rơi vào tay người? Thật nhảm nhí! Trừ phi người muốn ám chỉ, vì người được chọn làm môn chủ để kế nhiệm Tịch Sơn môn nên mới đủ tư cách đặt chân vào Linh Địa Tịch Sơn, nhân đó đã có cơ hội tìm kiếm và phát hiện được vật chỉ môn chủ mới xứng đáng tiếp nhận. Người là đệ tử đích truyền của Tư Mã Lạc ư?

Đến lượt Hồng Bảo Kỳ cũng giật mình và nhìn sững sờ vào bạch phát lão nhân:

- Linh Địa Tịch Sơn?! Tư Mã Lạc?! Lão trượng nói lảng nhãng gì vậy? Trừ phi bản thân lão trượng đã lâu lắm rồi không liên hệ với Tịch Sơn môn nên mọi diễn biến gần đây chẳng hề hay biết?

Lão vụt quay lưng, tiến nhanh vào góc nhà và khi quay lại, lạnh lùng đặt chiếc bẫy đã nói ngay cạnh chân Hồng Bảo Kỳ:

- Đây là lời khuyến cáo cuối cùng. Hãy đáp ngay vào các câu hỏi của lão phu, dĩ nhiên không được nói sai ngoa, dù chỉ nửa lời. Tương tự, cũng không được cật vấn lại lão phu. Rõ chưa? Tốt! Giờ thì đáp, tính danh là gì? Sư phụ là ai?

Hồng Bảo Kỳ tuy đủ dõm lược chịu đựng nếu bất ngờ bị hạ thủ kết liễu, nhưng để đón nhận các cực hình mà bản thân đã nghe và cũng đã tự mừng tượng ra những nỗi đau sẽ như thế nào thì không dám. Vì thế, với ý định thà đáp cho xong, sau đó nếu phải mất mạng thì cũng là một cái chết nhẹ nhàng và bản thân không phải trải qua nhiều đau đớn, Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Tại hạ là Hồng Bảo Kỳ. Gia sư đã chết, có tính danh là Long Kiến Xương.

Lão nhân đứng lên, đối diện với Hồng Bảo Kỳ, tuy mắt vẫn nhìn xuống chiếc bẫy đã đặt sẵn cạnh chân chàng, nhưng chiếc đầu bạc phơ của lão lại gật nhẹ:

- Khá hơn đấy. Vậy Long Kiến Xương, sư phụ người có phải là đệ tử Tư Mã Lạc?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Không phải. Sư tổ của tại hạ là Vương Thế Hải. Tự trung sư môn tại hạ tuyệt chẳng can hệ gì với Tịch Sơn môn, nếu như tại hạ hiểu đúng những gì lão đang muốn hỏi.

Lão ngẩng mặt lên, nhìn dò xét:

- Ý người muốn nói, xuất xứ sư môn của người là Thần Ứng bang? Bởi lão phu tuy ẩn cư ở đây quá lâu nhưng vẫn phần nào nghe biết chuyện giang hồ, thừa hiểu Vương Thế Hải chính là bang chủ Thần Ứng bang, đúng không?

Cũng thừa hiểu ngụ ý của lão muốn dẫn đến chuyện gì và sẽ hỏi gì, Hồng Bảo Kỳ nhắm mắt lại:

- Đương nhiên đấy chính là xuất xứ sư thừa đích thực của tại hạ. Nhưng nếu lão muốn hỏi vì sao tại hạ lại am hiểu một vài thủ pháp điểm huyệt độc môn của Tịch Sơn môn thì lúc này tại hạ cũng chẳng cần giấu làm gì. Các thủ pháp ấy là do Thụy tiền bối chỉ điểm. Lão nếu muốn xử trị thì cứ trút cả vào đầu tại hạ, Hồng Bảo Kỳ này quyết chẳng phủ nhận trách nhiệm.

Vì nhắm mắt nên Hồng Bảo Kỳ chỉ còn nghe lão khê kêu:

- Thụy tiền bối nào? Có phải Thụy Tùng chăng? Nhưng sao Thụy Tùng chết? Chuyện xảy ra lúc nào? Nhất định cũng chỉ mới đây, nếu xét theo niên kỷ của người. Và phải chăng vì Thụy Tùng tùy tiện chỉ điểm sở học cho người là một ngoại nhân nên chuốc hậu quả? Có thật như thế chăng? Hãy đáp mau!

Vẫn nhắm mắt – vì giọng nói của lão đang đầy phần nộ khiến chàng chẳng dám mở mắt nhìn – Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Sai rồi. Thụy tiên bối cùng bị truy sát như tại hạ. Và nếu như lão chưa biết các diễn biến gần đây thì hãy nghe cho rõ. Sở dĩ xảy ra các hành động truy sát này là vì Phích Lịch Bổng tuy do tại hạ phát hiện, nhưng sau đó lại do Thụy tiên bối tiếp nhận và đem về phục bả cùng Tịch Sơn môn môn chủ. Chỉ như thế thôi là đủ khiến cho Tịch Sơn môn lập tức mở cuộc truy sát.

- Người mở mắt ra, nhìn lão phu đây này. Được lắm, hãy cứ như thế. Mau giải thích, đâu là nguyên nhân đích thực khiến người quả quyết Thụy Tùng bị Tịch Sơn môn truy sát?

Hồng Bảo Kỳ nhìn lão:

- Chuyện khá dài. Lão có chấp thuận nghe tại hạ thuật tỏ tường tận chăng? Dĩ nhiên sẽ không có lời nào man trá.

Lão phẩy tay:

- Được. Lão phu thừa nhẫn nại để nghe và đương nhiên cũng thừa bản lĩnh hạ thủ nếu phát hiện ra người, hoặc man trá hoặc có dấu hiệu toan tìm cách bỏ chạy. Nào, ngồi xuống kia và kể đi.

Lại là một thủ pháp cách không được bạch phát lão nhân vận dụng để giải khai huyết đạo cho Hồng Bảo Kỳ. Đây là một bản lĩnh đủ cho Hồng Bảo Kỳ hiểu hậu quả sẽ như thế nào nếu dám tạo nghi ngờ hoặc gây khích nộ cho lão. Vì thế, đành khuất phục, Hồng Bảo Kỳ đi đến chiếc bàn gỗ, ngồi vào chỗ đang do lão lấy tay chỉ. Tiếp đó, chàng thuật chuyện:

- Đây là lần đầu tiên tại hạ chạm mặt và bắt đầu quen biết Thụy tiên bối ở Lạc gia. Sau đó thì như thế này...

Bạch phát lão nhân quả nhiên có thừa nhẫn nại. Lão chỉ lên tiếng khi Hồng Bảo Kỳ thuật xong:

- Có thể hiểu người và Thụy Tùng chỉ sau này vì cùng chung cảnh ngộ nên không thể không thân thiện và hỗ trợ nhau?

Hồng Bảo Kỳ thừa nhận:

- Nhưng Thụy tiên bối tính khí rất quật cường, chưa lần nào có lời đáp tạ dù đã đôi ba phen được tại hạ tận lực cứu nguy.

Lão cười nhạt:

- Nhưng các hậu quả thì ai hứng chịu? Vì lần thứ nhất, tuy có nhờ người cứu mạng, sau đó còn giúp hóa giải chất độc, nhưng đổi lại thì nhờ Thụy Tùng người mới thoát được bí kỹ Tán Ảo Tống Âm nhất định sẽ làm người hóa cuồng và thất lạc thần trí. Trong khi đó Thụy Tùng lại bị mất một chi. Người nghĩ sao?

Còn lần thứ hai, hậu quả lại khiến Thụy Tùng mất mạng, phần người thì được chỉ điểm một ít thủ pháp điểm huyết. Người cho như thế là công bằng chưa?

Chợt lão nhún vai và đổi giọng:

- Dù vậy, vì tin đây là những lời thành tâm của người, thế nên những gì bất hạnh xảy ra cho Thụy Tùng, lão phu tạm bỏ qua, kể như chẳng liên can gì đến người. Bù lại, người phải đáp hai câu hỏi nữa, cũng phải thật thành tâm. Sau đó lão phu sẽ buông tha người, muốn đi đâu tùy ý. Thứ nhất, kinh văn khẩu quyết vốn có khắc ghi trên thân Phích Lịch Bổng phải chẳng đã do người xóa bỏ?

Dù cảm thấy nguy, Hồng Bảo Kỳ vẫn đành thừa nhận:

- Vào thời điểm lúc đó, Thụy tiên bối vẫn là nhân vật tại hạ cần đối phó. Hiển nhiên để tránh mọi hậu quả có thể xảy ra, tại hạ đâu dám mạo hiểm trao trả cả Phích Lịch Bổng Thiên Lô lẫn phần kinh văn khẩu quyết?

- Ngoài ra người không vì dụng tâm nào khác, tương tự như muốn chiếm hữu kinh văn chẳng hạn?

Hồng Bảo Kỳ gượng cười:

- Với các sở học hoàn toàn hữu biệt, tại hạ chiếm hữu để làm gì?

- Hảo. Vậy ta có lời khuyên, hoặc người nên quên hết tất cả, hoặc chớ bao giờ hở môi tiết lộ kinh văn ấy cho bất kỳ ai. Rõ chưa? Còn bây giờ, đây là câu hỏi cuối cùng, người đến Minh Nhiên cốc để làm gì?

Hồng Bảo Kỳ cau mặt:

- Tại hạ quyết không thổ lộ. Trừ phi lão phải tỏ tường thật minh bạch là có quan hệ gì chẳng với những thế lực luôn truy sát tại hạ?

- Ý người muốn nói, người chạy đến đây chỉ mong tìm chỗ dung thân?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Có thể hiểu như vậy. Sao?

Lão cười:

- Chẳng sao cả. Ngoại trừ duy nhất một điều là người tìm nhầm chỗ rồi. Vì Minh Nhiên cốc nhất định chỉ là nơi cho người táng thân. Người sẽ mất mạng nếu vẫn mạo hiểm tìm vào Minh Nhiên cốc.

Hồng Bảo Kỳ cũng cười:

- Điều đó vẫn tùy vào vận số của mỗi người. Tại hạ quyết chẳng ngại, miễn sao lão giữ lời, buông tha cho tại hạ đi.

Lão cau mặt:

- Hãy nói thật đi, người còn ý gì nữa khi quyết mạo hiểm tiến nhập Minh Nhiên cốc? Hay do ngẫu nhiên nào đó, người đã biết tổ sư khai sáng hai phái Tịch Sơn – Hải Hà rất có thể từng chạy vào đó lánh thân nên mọi mạo hiểm của người là có ý đồ?

Hồng Bảo Kỳ kinh ngạc:

- Lão bảo sao? Tổ sư của nhị phái Hải Hà - Tịch Sơn có thể từng chạy vào Minh Nhiên cốc ư?

- Nghĩa là người không biết?

Hồng Bảo Kỳ lại cười gượng:

- Dĩ nhiên. Nhưng biết thì có ích gì? Há lẽ tại hạ lại ngu xuẩn đến độ tự chạy vào đó để tìm chết?

- Vậy người đến đây để làm gì?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Đã bảo tại hạ không thể thổ lộ. Thế nên...

Lão chợt thở dài:

- Người yên tâm. Lão phu đã hơn năm mươi năm kể như vô can với Tịch Sơn môn, càng không thể có quan hệ với Kiều gia hoặc bất kỳ thế lực nào khác đang truy sát người.

- Nếu vậy, tại hạ xin nói. Vì có nhiều nhân vật đang muốn đối phó với Kiều gia, nhưng vì chưa tiện lộ diện, nên Minh Nhiên cốc trở thành nơi sẽ tiến hành cùng nhau nghị kế đối phó. Tại hạ đến đây chỉ vì nguyên do ấy.

Lão ngạc nhiên:

- Kiều gia như thế nào?

- Hóa ra lão vì mãi ẩn cư nơi đây nên đích thực chẳng hay biết gì?

Lão bùi ngùi:

- Tuy nhiên, theo lão phu được biết thì có một độ, Kiều gia luôn hành hiệp trượng nghĩa. Lẽ nào đã có quá nhiều thay đổi khiến lão phu trở thành lạc hậu?

- Thì Kiều gia trước mắt mọi người vẫn là bậc đại hiệp. Chỉ một số ít mới biết Kiều gia đang có nhị tâm.

Lão tỏ vẻ quan tâm:

- Nhị tâm như thế nào?

- Chuyện cũng dài. Lão muốn nghe thật ư?

- Nói đi. Vì với cái chết của Thụy Tùng, lão phu phen này không thể không tái xuất giang hồ. Nếu được am hiểu thêm về nội tình võ lâm hiện tại thì còn gì tốt hơn.

Hồng Bảo Kỳ lại thuật kể.

Nghe xong, lão ngỡ ngàng:

- Có thật Kiều gia vì quan tâm đến Phích Lịch Bổng nên đã là hung thủ sát hại Lạc phu nhân?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Cái hay của Kiều gia là luôn khéo che đậy, nên chưa thể có bằng chứng nào xác thực tố cáo họ. Tuy nhiên, về nhị tâm của họ thì ngày càng rõ. Lại còn một lần hạ độc toan sát hại Thụy tiền bối nữa.

Lão chợt đứng lên:

- Người có thể đi được rồi. Mà này, có một vật lão phu muốn tặng cho người.

Đi vào góc nhà, lúc quay lại lão đặt lên bàn, trước mặt Hồng Bảo Kỳ một túi nhỏ và giải thích:

- Đây là vật do lão phu tự chế tác. Rất gọn để người tha hồ mang sẵn vào hai chân. Biết đâu có lúc nào đó, giả như người sơ ý lạc chân vào phạm vi của Tử Bán Dạ, hãy nhớ mau cởi bỏ đôi giày vải bên ngoài của người. Khi ấy, với hai vật có sẵn ở hai chân, nếu khéo léo vận dụng khinh thân pháp thì người cũng không đến nỗi bị bùn lầy ở đáy kéo chìm xuống đáy. Hãy nhận lấy, vì kể từ lúc này lão phu không còn cần đến nữa.

Hồng Bảo Kỳ mở ra xem, thấy đó chỉ là một đôi giày, tuy có vẻ mỏng mảnh nhưng dường như được làm bằng loại chất liệu không dễ thấm nước.

Lão lại bảo:

- Đừng xem thường. Trái lại, nếu muốn thì cứ mang ngay vào chân, sau đó mang thêm đôi giày của người ở ngoài.

Hồng Bảo Kỳ hoang mang:

- Lão trượng phải chẳng đã từng tiến nhập Minh Nhiên cốc? Để kiếm tìm điều gì? Hay vẫn là hạ lạc của tổ sư khai sáng nhị phái Tịch Sơn – Hải Hà?

Lão chợt hỏi:

- Giả như có cơ hội, người dám hứa sẽ giúp lão phu tìm tung tích của nhân vật ấy chẳng?

Toan đáp thì Hồng Bảo Kỳ thấy lão thở dài và xua tay:

- Mà thôi, không cần đâu. Vì đến như lão phu đã bỏ công tìm kiếm suốt năm mươi năm dài mà còn không thu được kết quả, hướng hồ người.

Hồng Bảo Kỳ tự đề xuất:

- Dù sao, như thế nhân thường nói, vô công bất thụ lộc, tại hạ được lão trượng hảo ý ban tặng vật này, xin cứ nói, biết đâu tại hạ sẽ có cơ hội ngoài chủ ý.

Lão lại thở dài:

- Như vậy cũng tốt. Hướng hồ đây là điều lão phu đã chôn chặt trong lòng quá lâu, cũng muốn trút bớt cho thanh thản. Là thế này. Thoạt kỳ thủy, nhị phái Hải Hà – Tịch Sơn chỉ là một, có danh xưng là Hải Sơn cung. Cung chủ khi đó có hai đệ tử, một nam một nữ. Họ yêu nhau và đương nhiên được cung chủ sư phụ hài lòng chấp thuận. Ngờ đâu, không lâu sau đó, nữ đệ tử chợt thay đổi, bỗng đem lòng yêu một nam nhân khác. Còn đáng buồn hơn cho nam đệ tử kia là khi phát hiện ra thì được biết tình địch lại là một ma vương. Nam đệ tử hết lời khuyên can ý trung nhân, hy vọng nàng hồi tỉnh và đừng qua lại với hạng ma vương ấy nữa. Nhưng hậu quả thật phũ phàng. Chỉ vì bị ngăn cản, đôi nam nữ từ yêu chuyển sang hận, khiến Hải Sơn cung tách khai thành hai phái Tịch Sơn – Hải Hà.

Nhân lúc lão ngừng lời để đổi hơi, Hồng Bảo Kỳ vội hỏi:

- Có phải ma vương lão vừa đề cập chính là Huyết Thủ Ma vương?

Lão không quan tâm lắm, chỉ gật đầu và lại tiếp tục thổ lộ nỗi lòng:

- Không sai, chính là Huyết Thủ Ma vương. Còn riêng về bốn phái Tịch Sơn, nam đệ tử vừa nói chính là sư phụ của lão phu. Cùng với sư đệ Tư Mã Lạc, hai huynh đệ lão phu đã phải sớm chia tay sư phụ, do người không cam tâm để mất người yêu vào tay kẻ ác nên đã lạng lẽ ly khai. Khi đó, khác với Tư Mã Lạc chỉ thích an phận, lão phu lại quyết định rời sơn môn, dù chân trời góc bể cũng quyết tìm sư phụ, vì lão phu tin rằng gia sư chẳng thể có bất kỳ hành động nào khác ngoài tâm trạng tuyệt vọng vì thất tình, nhất định chỉ đi tìm chỗ ẩn thân vĩnh viễn mà thôi. Và nếu vậy, lão phu đoán, rất có thể gia sư đã ẩn thân quanh đây. Tiếc thay bao công sức của lão phu đều vô vọng. Vì thế, lão phu càng minh bạch, chữ tình dù không đáng kể thì vẫn là nguyên do khiến bao nhiêu anh hùng từng tiêu tan tráng khí. Quả là lợi hại vô tưởng.

Nghe kể, Hồng Bảo Kỳ cũng chạnh lòng:

- Lão trượng nói không sai. Sư tổ của tại hạ cũng vì một chữ tình mà mất cảnh giác, khiến lụy đến sinh mạng.

Lão cười nói:

- Nhân tiện cho hỏi, sư tổ của người đúng là Vương Thế Hải? Vậy sư tổ mẫu của người là ai? Viên Linh Linh hay Trác Phi Mộng? Cả hai đều tài sắc song toàn, cùng được mệnh danh là Võ Lâm Nhị Tiên tử, lại cùng yêu chỉ một người là Vương Thế Hải, sư tổ người.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Nhưng sư tổ tại hạ đâu đã cùng ai trở thành phu phụ? Mà nếu như có chẳng nữa thì theo tại hạ biết, nữ nhân ấy nhất định không thể là Viên Linh Linh hay Trác Phi Mộng. Họ là ai, Võ Lâm Nhị Tiên tử ấy?

Lão cau mày:

- Lại xảy ra chuyện gì ư? Bọn họ lúc vang danh vẫn còn nhỏ tuổi hơn lão phu. Lẽ nào chỉ vì trẻ người non dạ, bọn họ bởi bỗng bột nông nổi nên tự gây ra phiền toái cho nhau? Mà này, người không biết về Võ Lâm Nhị Tiên tử thật sao? Họ đẹp lắm, lại có võ công cao cường, tài sắc song toàn mà. Há lẽ Vương Thế Hải đã gặp một nữ nhân khác đẹp hơn và tài ba hơn nên đã chẳng để mắt đến Võ Lâm Nhị Tiên tử?

Động tâm, Hồng Bảo Kỳ chợt hỏi:

- Bí kỹ Tán Áo Tống Âm...

Lão đáp ngay:

- Là bí kỹ của Trác Phi Mộng. Phải rồi. Lão phu còn nhớ có nghe người kể, cũng bí kỹ này được một nhân vật Kiều gia thi triển, suýt hại người lẫn Thụy Tùng. Nghĩa là Trác Phi Mộng sau đó đã ưng thuận nâng khăn sửa túi cho gã họ Kiều.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Rất có thể. Nhưng Thụy tiên bối có quan hệ thế nào với Viên Linh Linh, vì ông ta am hiểu cách phá giải bí kỹ Tán Áo Tống Âm của Trác Phi Mộng Tiên tử?

Lão cười cười:

- Thụy Tùng là nghĩa đệ của lão phu. Và vì người đã hỏi, lão phu có thể đoán, nhất định sau thời gian dài theo đuổi Viên Linh Linh, ắt hẳn nghĩa đệ của lão phu cũng khiến ả họ Viên xiêu lòng. Nếu không, Thụy Tùng làm sao am hiểu cách phá giải bí kỹ Tán Áo Tống Âm? Hóa ra Thụy Tùng cũng khá. Hà hà...

Chợt lão sa sầm nét mặt:

- Thôi, người đi đi. Phần lão phu sẽ quay về hỏi lại Tư Mã Lạc, vì sao nhân tâm kết liễu nghĩa đệ của lão phu.

Hồng Bảo Kỳ mang hai vật được tặng vào chân, kể đó đi thêm một đôi giày cũ ra bên ngoài.

Thấy vậy, lão chột bảo:

- Với hảo ý của người vừa rồi, hay là thế này vậy. Cùng thất tung với sự phụ của lão phu còn một vật nữa được gọi là Cang Nhu Đoản Trượng. Nếu tình cờ phát hiện, phiền người thu giữ hộ vật đó. Đoản Trượng tuy chẳng đáng là bảo vật, nhưng lại là khắc tinh của Phích Lịch Bổng. Bởi thế cho nên bốn phái luôn ngại nếu để kinh văn Phích Lịch lọt vào tay ngoại nhân. Nhưng nếu chỉ dựa vào đó để Tư Mã Lạc ngang nhiên hạ thủ Thụy Tùng thì thật quá đáng. Thôi, lão phu đi đây.

Lão quay lại, nhắc tên còn sống lên và lập tức bỏ đi.

Phần mình, Hồng Bảo Kỳ phải sau một lúc lâu trầm ngâm nghĩ ngợi để quả quyết đã không quên những gì vừa vô tình được bạch phát lão nhân thổ lộ, mới ly khai căn nhà.

*

* *

Tuy địa hình cũng dựa vào chân núi, nhưng nếu với đa phần các địa điểm khác phải là rừng rậm mọc chen chúc ngút ngàn, hoặc là vùng loạn thạch khô cằn sỏi đá, cây cỏ mọc lên không nổi thì Minh Nhiên chắc là khu vực chỉ mọc toàn các loại cây bụi thấp lè tè.

Hồng Bảo Kỳ thận trọng di chuyển trong từng bước chân, luôn nhìn xuống đất và xung quanh. Nếu lỡ sa chân vào chỗ lầy lội thì đúng là tự đi đến đây tìm chết.

Tuy nhiên, sau một lúc lâu vẫn bình an vô sự và đã tiến vào khá sâu. Hồng Bảo Kỳ minh bạch rằng hễ trước mắt còn thấy lối mòn dù mờ hay rõ thì chẳng có gì phải lo ngại. Nói cách khác, chỉ vì Hồng Bảo Kỳ quá thận trọng nên di chuyển chậm, khiến lúc này trời sắp sụp tối mà nơi cần đặt chân tới thì vẫn chưa tìm thấy đâu.

Đang phân vân hoang mang thì bất ngờ Hồng Bảo Kỳ nghe như có tiếng động khẽ vừa mơ hồ vang lên đâu đây.

Có ý mừng, Hồng Bảo Kỳ dừng lại, vừa nhìn quanh vừa khẽ gọi:

- Tại hạ là Hồng Bảo Kỳ, vì được người chỉ điểm nên lần đầu đặt chân đến đây. Có ai không? Xin cho tại hạ diện kiến.

Gọi đến lần thứ hai thì có tiếng đáp, nhưng là thứ âm thanh mà Hồng Bảo Kỳ không hề chờ đợi, vì là tiếng cười nhạt:

- Sao mãi bây giờ người mới đến đây? Còn hai nhân vật nữa đâu, những kẻ cũng đồng hành cùng người ấy?

Nghe theo phương hướng phát thoại, Hồng Bảo Kỳ quay lại, vừa vặn có cơ hội đối diện với một nhân vật ắt hẳn chỉ ngoài đôi mươi một ít và chàng kịp phát hiện ra gã ta chợt xuất thủ chộp mình.

Kinh tâm, Hồng Bảo Kỳ vội lách tránh qua một bên:

- Dừng tay! Cho dù muốn động thủ thì cũng xin có đôi lời minh bạch!

Gã kia chồm đến:

- Thì vì muốn minh bạch, ta mới động thủ giao chiêu. Chớ quá nhiều lời, mau tiếp chưởng!

Gã xuất kinh.

“Ào...”

Hồng Bảo Kỳ nhẫn nại tránh thêm lượt nữa:

- Vô oán vô cừ, cứ gì động thủ giao chiêu? Xin cáo biệt...

Ngờ đâu gã nọ vẫn hăm hở dịch chuyển lao bám theo Hồng Bảo Kỳ:

- Người có tư cách gì mà muốn đến muốn đi tùy ý? Có chăng, hãy chứng tỏ người đủ bản lĩnh tùy xuất tùy nhập. Đỡ!

Gã lại hung hăng xuất thủ.

“Ào...”

Như chỉ chờ có thế, Hồng Bảo Kỳ quay phắt lại:

- Người trúng kế rồi. Ta chỉ vờ tránh, kỳ thực người tự chồm đến thế này thì đừng trách ta. Xuất chiêu!

Hồng Bảo Kỳ vỗ đáp trả một kinh.

“Ầm!!”

Song phương cùng khựng lại. Gã nọ như bất phục, lại tìm cách xông lên trước một lượt nữa:

- Có thật người khá như vậy không, hay vừa rồi chỉ nhờ may mắn? Đỡ!

“Ào...”

Hồng Bảo Kỳ tuy không có tâm trạng bất phục, nhưng vì thật sự bất bình nên cũng hăm hở phát chiêu:

- Bình sinh ta lâm trận cũng nhiều, nhưng hồ đồ như người quả là lần đầu đối mặt. Đã vậy, đành phải cho người biết ta có gặp may như người vừa bảo chăng. Xem chiêu!

“Ào...”

Gã xoay người thu chiêu, rồi lại thân tốc biến chiêu tấn công vào phương vị khác của Hồng Bảo Kỳ:

- Ta nhìn ra xuất xứ võ công của ngươi rồi. Chỉ tiếc công phu sở học Thần Ưng bang chưa đủ để ngươi tự phụ với ta. Đỡ!

“Vù...”

Gã biến chiêu thì Hồng Bảo Kỳ cũng biến chiêu tương thích:

- Hãy nói mau, ngươi là ai, xuất xứ sư môn là thế nào? Hay cứ muốn ném các công phu lợi hại của ta bây giờ mới thật sự thi triển? Hãy đỡ!

“Ào...”

“Ầm!!”

Chấn kinh lại khiến song phương cùng dừng khựng lại và lần này thì có chủ tâm nên Hồng Bảo Kỳ quyết chiếm tiên cơ, xuất thủ trước:

- Chưa hết đâu. Hãy còn nữa đây. Ráng mà tự vệ. Khai!

“Ào...”

Gã cười khẩy:

- Vẫn chưa phân thắng phụ mà. Hãy chờ đấy. Đỡ thử chưởng này xem sao!

“Bùng bùng...”

Gã xuất thủ liên hoàn, là điều Hồng Bảo Kỳ vì chưa lần nào nếm trải qua nên đành hồi bộ vài ba lượt.

Gã chiếm ấy tiên cơ, vừa cười vừa lao nhanh đến:

- Ngươi kém lắm. Hà hà... Đỡ nữa này!

“Vù... Vù...”

Hồng Bảo Kỳ cười nhạt, cũng vỗ lại cả mấy loạt chưởng cùng một lúc:

- Ngươi chớ cười vội. Vị tất đã minh bạch mèo nào cắn mỉu nào. Mau đỡ!

“Ào... Ào...”

“Bùng bùng bùng...”

Gã ngưng cười thật, thay vào đó là bật rít:

- Quả nhiên cũng có đôi chút bản lĩnh. Tuy nhiên cứ đợi khi phân thắng phụ đã. Hãy đỡ tuyệt kỹ của ta!

“Ào...”

Hồng Bảo Kỳ lập tức buông tiếng nạt:

- Ta cũng quyết cùng người phân thắng phụ. Và đừng ngỡ ta không có tuyệt kỹ đáp lễ. Khai!

“Vù...”

Thật nhanh, trước khi nhị kinh của song phương chạm nhau, gã thần tốc đẩy thêm tả kinh:

- Mau lui cho ta!

“Ào...”

Thoáng giật mình, Hồng Bảo Kỳ đành dấn thêm chân nguyên nội lực vào chiêu kinh đã bật xuất, hy vọng vẫn tạm đủ để lấy đơn chưởng đối phó với nhị kinh hợp nhất là đấu pháp được đối phương bất ngờ vận dụng:

- Người lui hay ta lui? Chấn!

“Ầm!!”

Hồng Bảo Kỳ bị chấn lui:

- Hự!

Gã đắc ý xông ào vào

- Chỉ lui thì chưa đủ. Bây giờ thì mau ngoan ngoãn nằm xuống cho ta! Ha... Ha...

“Ào...”

Thất kinh, Hồng Bảo Kỳ lập tức thi triển thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành.

“Vút!”

Phát hiện Hồng Bảo Kỳ không chỉ kịp tránh thoát mà còn tự biến đầu mắt, gã vội xoay người và nhảy lùi lại một quãng khá xa:

- Đừng mong gỡ thủ đoạn này toan lén tập kích ta. Nếu tự hào là nam tử hán đại trượng phu thì mau hiện thân cùng ta đối diện giao chiêu cho đến khi phân thắng phụ. Mau ra đây. Hay người chỉ là hạng tiểu nhân thì tùy vậy.

Hồng Bảo Kỳ hậm hực xuất hiện ngay trước mặt gã:

- Ta đường đường là nam nhi đại trượng phu, quyết không cần lén hạ thủ, vì người không đáng. Bây giờ thì... đỡ!

Hồng Bảo Kỳ xuất thủ trước, đồng thời cùng phối hợp với bộ pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, quyết cho gã hồ đồ này ném mùi lợi hại.

“Ào...”

Lúc gã toan xuất lực ứng phó thì Hồng Bảo Kỳ vì đã hoán chuyển bộ vị nên chiêu kinh cũng thay đổi phương vị phát ra, tiến áp vào gã gần hơn.

“Ào...”

Gã tái mặt, vội hoành thân đảo tránh.

“Vù...”

Hồng Bảo Kỳ vẫn bám theo gã, cứ diện đối diện xuất thủ quật vào gã:

- Người sẽ biết thế nào là lợi hại. Và e chẳng còn mảy may cơ hội nào cho người nữa đâu.

“Ào...”

Bị bức dồn, gã bất ngờ cho tay vào người. Và khi rút ra thì trên tay xuất hiện thêm một thanh kiếm:

- Người đừng mong áp sát ta mãi. Nếu có vũ khí thì mau lấy ra. Bằng không thì cũng đừng cho là ta cố tình chiếm lợi thế hơn người. Xem kiếm!

“Viu...”

Hồng Bảo Kỳ hết hoảng vội lùi tránh:

- Nếu không chủ tâm chiếm lợi thế, người nên bỏ kiếm và tiếp tục cùng ta phân tài cao hạ. Nếu không thì...

Gã lia kiếm lao ào đến:

- Nếu không thì sao? Hóa ra người không thuận bất kỳ binh khí nào? Vậy tệ quá. Vì đã đến lúc ta phải vận dụng toàn bộ sở học. Thế nên dù thắng người thì chỉ là do sở học của ta tinh thâm và uyên bác hơn người. Đúng không? Đờ! Ha... Ha...

“Viu... Viu...”

Hồng Bảo Kỳ động nộ, vừa dịch chuyển tránh chiêu vừa buông tiếng cười khẩy:

- Vậy người nghĩ sao nếu ta cũng phải vận dụng toàn bộ sở học để đối phó? Cho người biết, sẽ là một hậu quả e chẳng dễ chịu gì cho người đâu.

Gã vẫn loang loáng vung kiếm:

- Chớ nhiều lời hâu mong trì hoãn thời khắc thảm bại. Trái lại, đấy chính là hậu quả tất yếu thuộc về người!

“Viu... Viu...”

Cả giận, Hồng Bảo Kỳ lập tức dịch chuyển nhanh hơn và biến mất khỏi tầm mắt gã:

- Đã vậy, chớ trách ta vận dụng đến tuyệt kỹ Nhất Chưởng Toái Bia. Xem đây!

Đúng lúc đó, một tiếng quát cực lớn vang lên:

- Đủ rồi, Vỹ Thủy. Vì đó chính là công phu Khổng Huyết Thủ Toái Bia. Hồng Bảo Kỳ người cũng mau dừng tay. Đừng để xảy ra điều đáng tiếc. Vỹ Thủy chỉ tuân lệnh thử qua bản lĩnh của người thôi. Mau dừng lại!!

Hồng Bảo Kỳ không thể dừng. Dù vậy, nhờ Khoái Mã Bộ Thiên Hành thần tốc, chàng chỉ cần lách ngang là đủ để chiêu kinh quật xuống đất, không hề gây phương hại cho gã Vỹ Thủy rất có thể chỉ hành sự theo lệnh như vừa nghe.

“Âm!!”

o O o